

ЛАСТА

ГОДИНА
I

БРОЈ 389

ЦВЕТИ
1894

СЛАВНО
СРБИЈА

ЛИСТ за СРПЧАД

БРОЈ
8.

БЕОГРАД
25. окт. 1894.

СТАРА СРБИЈА

МАКЕДОНИЈА

БОСНА
и
ХЕРЦЕГОВИНА

ДАЛМАЦИЈА

СРЕМ, БАНАТ

БАЧКА

МОЈЕ СУНЦЕ

Сунце топло већ не греје више —
Хладан ветар низ пољане брише;
Са дрвећа лишће је опало....
Па и тице, певачице миле,
Давно су нам југу одлетиле.

Све је тужно, невесело све је...
Само врапци деру се са стреје...
Али нека, и ако је зима,
Мене сунце топло ипак греје —
Што се увек мило на ме смеје.

Моја мајка још од зоре ране—
Будити ме у постељи стане,
Па ме љуби, па ми збори мило:
Устај, срце!... на пољу је зима—
Ал' за тебе топло сунце има!

А кад мајку моју питам тада
Па зима је... где је топло сада
Моја мајка са осмејком збори
Не бој ми се зиме, срце моје—
Ја те грејем—ја сам сунце твоје

Милан

Уништење ђавола

— Српска народна приповетка —

Живела три брата у некоме селу. Сваки од њих беше добар ловац, и често су у лов одлазили.

Једном оде најстарији у лов. Ловио је целог дана; мрак га застане у некој пустињи, близу старе, разваљене цркве. У тој цркви, прича се, живеле су аветиње и ђаволи.

Ноћ је била хладна и ловац наложи велику ватру, испод старог дрвета, и стаде се грејати. Око по ноћи нека баба створи се на дрвету, па дрхтећи проговори:

— Ух.. ух.. да лепе ватре, да ми је мало да се огрејем!

Кад је ловац угледа, зачуди се, па јој рече:

— Е, па сићи, бако, па се греј...

— Не смем од твојих керова!

— вели баба.

— Та сићи само; кад сам ја овде неће теби керови ништа

— Оће, мој синко.. оће! Растргнуће ме живу!. Него на те ове три длачице, од моје косе те их повежи.. па ћу онда сићи

Ловцу жао бабе, па је послуша. Узе оне три длаке и веза керове. Баба сиће, ал' не да се греје, ве докопа ловца за гушу. Кад се ловац виде у невољи, он повича на своје керове; али керови не могу у помоћ своме господару скачу.. циче, аја — не иде; он бабине длаке претвориле се у тешке ланце, па не дају керовима маћи!

Баба удави ловца и однесе га у ону стару цркву. —

*

Чекала браћа на свог брата али њега нема; онда се опрема средњи, и пође да га тражи. Поведе своје керове и ловећи дођу

на исто место, где му је брат страдао. Ту затече керове свога брата, везане тешким ланцима, те их одреси. Онда наложи ватру, да се огреје. Баба се појави на дрвету, те онако исто почне дрхтати и молити да се огреје. Онако исто превари и овог брата, удави га и однесе у цркву...

Најмлађи чекаше браћу да се врате. Чудно му што их тако дуго нема. Најпосле реши се да их потражи. Сприми се за лов и поведе све своје керове.

Кад је био под оним дрветом, угледа керове браће своје: гладне.. измучене, у тешким ланцима. Он их одреси и нахрани. Наложити ватру и седе да се греје.

Ето ти опет оне бабе на дрвету. Опет дрхти и моли, да је пусти да се огреје. Пружи и овоме длаке да повеже керове; овај помисли да ће бити то нека превара. Узме длаке и завара бабу те их у ватру баци.

Онда баба сиђе, те докопа и овога за гушу! Колико га јако стегла, једва је могао дозвати керове. Како керови чуше газдин глас, скоче на бабу да је растргну!.. Баба му се поче молити да је спасе, па ће му браћу оживети. На то је он упита: где су ми браћа? Она му каже шта је са њима урадила. Онда он пусти керове те бабу растргну...

Сутра дан оде цркви. Врата беху затворена. Он повиче: Еј домаћине!. Еј домаћине!.. На то се отворе деветора врата, а из цркве изиђе једна баба. Она га лепо поздрави и позове унутра, да га по обичају почасте. Он пође у цркву, али за њим пођу и керови.

— Не дај псима да у цркву уђу! Грехота је! вели баба. Овај је послуша, остави керове на пољу, па са бабом уђе у цркву... Тек што је ушао, а сва се врата сама затворише! Кад то виде ловац, одмах се покаја што је керове оставио. Погледа преда се, а оно пуна црква мртвих људи и животиња! Сва тела сасвим цела, само им срца повађена. На једној софри стајаху сва срца, а чувала их нека аветиња!..

Он у страху упита бабу:

— На што су оволики мртваци?!

— И ти ћеш међ њих — зато си ту! рече баба, па докопа ловца. Он повиче на своје керове. Керови чују глас, навале на врата и срећом отворе их. Ујуре у цркву и растргну бабу на комаде.

Сад ловац нападне ону другу авет, што је чувала срца. Примора је да му браћу оживи. И она узме њихова срца, метну их у тела и зали неком водом и браћа му оживе. Тако оживи и

остале. Онда ловац напујда керове, те растргну аветињу, па сви пођу напоље. Али им пут препречи неки грдно велики човек. Брада му дугачка више од метра, а страшни зуби у пола толико!

— »Стој! стој, да познаш старца, који ђаволе рађа!« викну цин, па шкрипећи зубима устреми се на најмлађег брата. Но керови преухитре. Докопају цина и на парчад растргну!

Кад се и те беде ослободише, рече најмлађи да запале цркву. Тако и учинише.

Кад је пламен обузео цркву, зачу се страшан јаук ђавола, који су по тавану били скривени...

Црква је изгорела, а са њом и сви ђаволи; те се тако затре семе ђавола.

*

То вам је народна прича, децице моја. Ја вам је испричах; али ви сви знате да нема ђавола.. да нема баука, да су то само измишљене приче!

До виђења, мили Српчићи!

Веља.

БАТА ИЗ БАНАТА И СЕКА ИЗ БАЧКЕ

Српчићи смо ми »из Прека« —
Ја и сека.

Ви већ знате земље наше,
Бачка вам је зната;
Виђали сте тестераше
Из лепог Баната.

Те су земље Српства гране
Србадије праве...
Ми смо Срби, с ове стране
Дунава и Саве.

Ви то знате, али нека,
И ми вам велимо —
И да знате ја и сека
Шта јоште желимо :

Ми желимо — даће Бога —
 Тако вели нана —
 Да међ нама влада слога,
 Свуд са свију страна.

И да буде више среће —
 О, срећице сини!
 Да нам Српство буде веће,
 Да се уједини...

То желимо ја и сека —
 Јест, сека и брата —
 А то желе и сви Срби
 Бачке и Баната!..

браца — Брана.

ПРИЧА ИЗ ЖИВОТА ЈЕДНОГА КОМАДИЋА КРЕДЕ

НАПИСАО ЈЕДАН СТАРИ СЕОСКИ УЧИТЕЉ
 (ПО НЕМАЧЕОМ)

Но свршеноме предавању, пустим децу у поље на игру, а ја сâм останем у школи за столом.

Седећи тако посматрао сам учионицу и школски намештај.

На пољу је било дивно време. Прави летњи дан, коме се сваки живи радује. И ја сам се радовао, видећи злаћани сунчев зрак, како кроз школски прозор продире и обасјава учионицу.

На пољу је било све зелено. Слушао сам весело јато тица, гледао лептирове и муве, што непрестано лете по пољу тамо амо.

Наслонио сам главу на руку и гледао задовољно преда се, сањао сам, управо, полуотвореним очима, као што то већ бива на тако топломе летњему дану.

Преда мном су лежали добро познати алати за тегобни посао

учитељски: сунђер и креда. Нарочито ми на овој последњој остаде непомичан поглед. Баш ме је изазивала својим непробојним белилом, да о њој мислим. Почнем мислити од каквога је она значаја по човечји живот! Колико се људи, који су данас славни и велики, користили њоме! Само помоћу скромне креде били су у стању да даду израза својим славним речима и делима.

Помоћу кредином упознали су они прва слова, прве бројеве (цифре), док још беху деца. Помоћу њеном умножише се њихова знања, и вредноћом достигоше оно образовање, без кога човек у свету ништа и не вреди.

И сâм сам остарио у своме позиву, као учитељ.

У овој сам учионици већ многу децу спремио за достојне гра-

ђане, поучавао их, и упућивао на све, што је корисно и лепо, а у свему ми је био верни помоћник: комадић креде. Дуго сам, тако премишљајући, седео непомичан. Чудновато, да сам баш морао непрестано да размишљам о креди, која је преданом лежала! Најзад се упитам: »А шта је креда; како је дошла на свет?« — Тад ми се учини, као да се онај комадић помиче са свога места. И, доиста, нисам се преварио. Комадић се протезао уз дуж и ширину, док ми не указа некакво мудро старачко лице. Учини ми се, као да то лице познајем, да сам га већ негде видео; само се не могах у тај мах опоменути где сам га видео и како. Почнем двоумити о томе, да ли сањам или је ово истина.

Најзад се зачу пријатан глас:

»О поносити човече, ти вазда мислиш, са теби равнима, да сте ви створитељи свега што је на земљи! Мислиш да је све на свету створено само за те, и твоје лично уживање? Ако тако мислиш, грешиш јако. Ја сам скромна креда, коју не сматраш за што друго достојну, до да пишеш њоме слова и бројеве на каквој црној дасци! Старија сам ја, брајко, од тебе, старија, те још како! Још од првога човека старија сам за неколико милијуна година. Давно сам ја на свету, за то и имам јасне успомене о свима догађајима, о којима ваши високи научењаци имају само бледе слутње.

»Много сам ти ја доживела и видела пре но што ви дођосте

да ме употребите за писање. Видећи, како си ме се пријатељски сетио, рада сам да ти, ако будеш пажљив, испричам ту своју причу из живота. Слушај, дакле!

»Пре много милијуна година — одавно је било, скоро сам већ заборавила — опомињем се некаквог густог, кртог шљама, у коме сам и ја била. Лежали смо на дну неког дубокога мора. Дубина водина била је тако велика, да је светлост једва допирала до дна, и то бледа, слаба, као да је пролазила кроз какву густу зеленкасту завесу. Само знам да се јасно чуо бесни пир и урлик страшних холоујина, које нада мноме беснише на површини морској.

»Страшно је било слушати када би холоује, дувајући бесно по мору, ово узбуркале. Запенушени вали дизали би се високо к небу као стене, а час се опет спуштали дубоко у море.

»Овај природни појав слушала сам са страхом; али га никада не осећам, јер је око мене, на дну, било све тихо, мирно.

»Пре но што се у моме шљамавитоме креветцу оствестих, нађох се већ у сасвим другоме облику.

»Познато ти је да се баре, потоци, реке и речице улевају једни у друге, а најзад у море. У свом протицању оне запљускују својим валима земљу и стене, роне их и односе читаво грумење земље и камења са собом у море, које се улевају. Знаш и то, да се та парчад у води раствара — исто онако, као што се

комадић шећера и соли у води раствара, само много лакше. Као што је то данас, исто је тако било и онда. Вода има у себи креча, ма и у веома малој количини. Кречом су се овим користиле ситне животињице, којих милијардама можеш стрпати у један напрстак. Животињице ове биле су из некакве лепљиве материје, па да би се сачувале пропасти назидале су себи свака по једну кућицу, заклон, као што га себи граде пужеви и шкољке. Ове су кућице биле изванредно лепе. Преливале су се у све дугине боје, и на дну морскоме било их је пуно. Ове кућице градиле су оне од креча, што је у води. Свака кап недогледнога океана блистала је кретањем ових сићушних, врло вредних раденика. Били су тако мали да се не могаху ни видети голим оком, а свуда их је било. Животим је био веома кратак; али су се много множили и колико би их помрло толико би се исто и родило. Који би умрли, падали би на дно морско. Био је то диван приказ, када би тако падали, ситни као прашина а лаки као снежне пауљице; а падали су увек. Стотинама година протекло је, а ове ситне животињице не престадоше падати, са својим

кућицама, на дно морско. Оне покриваху дно морско. Ту се сталожаваху једна на другу као крт шљам, о коме ти причах мало час. Временом се згушњавао овај шљам. И као год кад би ти остављао на страну грош по грош, те временом постао богат човек, исто је тако нарастао овај шљам вечитим падањем оних животињица тако, да је за много хиљада година достигао висину од 250 метара. Колико је милијарди оних ситних животињица и њихових зградаца ту нападало не да се ни замислити, то ли тек описати!

„И сама, ма да нисам већа од јајета, састојим се из небројних љушчица њихових. Када би ме стуцао у прах, па овај добро испарио, за тим, овако добро испрени прах, ставио под стакло које 300 пута увеличава, опазио би оне велељепне, дивне кућице, које пре много милијуна година назидаху оне ситне животице, којима једино имам за свој опстанак да захвалим. Чула сам, да ови моји произвођачи и дан дањи живе и раде исто онако као и пре, и то у Атланском океану, на чијем се дну таложе у облику шљама, као онај у ономе мору, у коме ја бејах само један делић.

(НАСТАВИТЕ СЕ)

НЕ СВЕТИ СЕ

Хтео Стева, не знам зашто,
Да с' освети маци,
Па је уз'о и однео
Да у бару баци.

Бацио је... али јао!
Стало га је скупо,
Јер се и он поред мачке
У бари окуп'о.

У бару је и он пао,
Ај удесе клети!
Тако, децо, сваком бива
Ко се радо свети!

Р.

ЈЕДАН ЗА СВЕ

(УСПОМЕНА ИЗ РАТА)

Педесет војника стајали су тужно и погружених глава — очекивали су казну, коју ће да изрече строги ђенерал. И сами су осећали кривицу своју. А зар сме ко да моли за милост? — Они су напустили један шанцац, уступили пред непријатељском ватром, а то није смело да буде. Сад их очекује заслужена казна: да их пушкарају. Узалуд је и сам командант пука молио ђенерала за милост; узалуд су и остали официри покушавали да ђенералову казну ублаже — нема милости.

На један пут ђенералу сину једна мисао у главу, приђе осуђеним војницима и рече снажним гласом:

— Добро... ја ћу вам опростити ако се из ваше средине јави један, који ће све вас да замени, који ће за вас да погине...

Заћуташе сви; чудним очима погледаху се они између себе, али ни један не имађаше толико пожртвовања: да се за њих педесеторо жртвује.

— Има ли тога? запита ђенерал гласно.

У гомили осуђених војника почело неко комешање и на поље изби један редов.

— Ђенералу, ја сам тај, стрељајте мене за другове... рече он.

Ђенералу се озари лице радошћу, он приђе овоме редову и удари по рамену.

— Живео, војниче и наредниче...
Па се за тим окрете осталим вој-
ницима.

— Војници, јуче сте уступали; а
сад напред, напред за вашим новим

наредником у ватру, да се шанац по-
врати... напред!

И шанац је опет, после, био у на-
шим рукама.

П.

ТО ЈЕ ТАКО!...

Пре школе

Богме, школа није шала —
А још деца тако мала —
Ту се пише.. ту се чита;
Што се не зна ту се пита;
Још учитељ тражи:
Дед', то и то кажи! —
Зато су вам целог пута
Деца забринута!..

После школе

А када се пусте кући,
Браћају се скакућући!
Јест, ал' отац, мати, сека..
С лепим ручком на њих чека!
За то тако журе —
За то тако јуре!
А онда ће — друкче није —
Читати лекције!..

браца — Брана.

ВРЕДАН ЋАК

Био је некада у Атини неки дечак, по имену Клеант. Волео је јако науку, али је свашта врло тешко разумевао, а уз то беше још и сироче. Није имао никога, да му пружи парче хлеба; а камо ли кога да га опреми у школу, одене и да му друго што му је потребно. Па ипак није малаксао. Мислио је непрестано како да се у тој невољи нађе; и најзад је смислио. Најми се код једног баштована да ноћу вуче воду и до поноћи залева градину, а код неке удовице погоди се да од поноћи меље со. Овим је себи зарађивао толико, да се оденуо пристојно, хранио се, и ишао у школу са осталом децом. Људи, који су знали, да Клеант нема никаквог имања, и да су му родитељи одавно умрли, питали су се: како живи овај дечак? откуд њему пара да се тако носи, храни и иде у школу? Мора да ту нису чиста посла! И Клеанта позваше пред суд, да даде рачуна о своме животу. Клеант дође пред суд, и место да да од-

говора, он замоли судије да позову градинара и удовицу, код којих је радио; јер су они, рече, сведоци његовог живота.

Сви присутни с нестрпљењем очекиваху градинара и удовицу, да чују шта ће сведочити. Дођоше обоје.

— Ја вас, рече градинар, уверавам, да млади Клеант ноћу вуче воду код мене и до поноћи залева градину.

— А ја, настави удовица, сведочим, да од поноћи меље со код мене.

Све присутне задиви Клеантова невиност и вредноћа, па га похвалише. Судије му дадоше неку суму новаца на име награде; али Клеант не хтеде то примити. „Ја хоћу, рече он, да и од сад зарађујем што ми треба за живот. Ноћу ћу радити, да окрепим тело; дању ћу учити, да напојим душу корисним наукама.“

Клеант је био вредан ђак за углед и — причу.

Превео

Д.

ЛАКУ НОЋ

Играо се целог дана —
 Е, па то је пос'о дечји,
 Са игром се и сузама
 Отпочиње век човечји —
 Тим се јача слаба моћ...
 Мали бато, лако ноћ!...

Данас-сутра играј тако,
 Пролетеће и то време;
 Где си данас вес'о скак'о
 Ту ће бриге да се стреме —
 Детињство ће брзо проћ'...
 Мали бато, лаку ноћ!...

Прва брига истом дође
 У години седмој, јање,
 Кад ти нога школи пође
 Да прибираш прво знање —
 О, тамо ти ваља поћ'...
 Мали бато, лаку ноћ!...

За тим иду веће бриге —
 Од буквара поћ' ћеш даље;
 Доћи ће ти веће књиге,
 Наука их редом шаље;
 Тад' ћеш за њих имат' моћ...
 Паји.. буји.. лаку ноћ!

браца—Брана.

Радник-Краљ

Уочи Божића деси се у једном угљеном мајдану рушевина,—пролом. Неколико радника спусте се у окно да рушевине рашчисте.

Један од њих, задубљен у рад, одвоји се од осталих својих другова и залута. Снага му малаксаваше а очи му се почеше затварати.

У један мах, иза комаћа од угљена, на којима стајаше његов фењер, сену некаква ватра. Из ове ватре узнесе се мала вила са црним крилима, обавијена црвеним огртачем. Око ње се начетише анђелчићи са лепим фењерићима у рукама а црвеним калпацима на глави. Један од њих, пружајући прст на радника, рече:

— Ето, каква је судбина људска! Овај радник сав живот свој проведе под земљом. Зноји се и мучи читав дан, једва толико заради да децу отхрани. Пошто је данас празник, добро би било да га мало развеселимо!

И узевши га на руке, анђели га однеше кроз пролом од стене. И гле! На један пут се пред њим отвори чудновата дворница. Она беше богато намештена. Јасне свеће гореле су на златним „полелејима“. Патос бејаше сјајан и углађен. Дувари бејашу покривени лепим ћилимвоима. На прозорима су висиле тешке свилене завесе. По дворници су хитале слуге у белим златотканим огртачима.

Чу се свирка. Почеше улазити богато одевена господа и госпође. Прозлазећи поред радника, госпође му се клањашу, а господа скидаху своје шешире. Али њему бејаше рђаво у тако сјајном друштву. Погледа на своје

одело, али гле! Хаљине му беху од беле свиле, на ногама је имао лаке ципеле са сребрним пуцадима, на раменима отворено-црвени огртач а на глави краљевску круну!

»Они мисле да сам ја краљ. Ако! Бар ћу се лепо провести!«

Слуге поставише сто. Господа позваше свога краља да заузме место—у зачељу. Он то учини. Донеше тањире пуне свакојаких јела и почеше јести.

Али, што је чудно, ни један за столом није пријатно јео. Сви су се усиљавали да се покажу весели, а беше им досадно. Речи им нису текле са срца. Говорили су само да прекрате време.

И краљ не беше весео. Он се замисли, наслонивши главу на руку. Сећаше се своје мале колибице у планини и своје жене и деце. Сећаше се како му беше слadak хлеб и вода после дневног рада. Тада му овај скромни ручак бејаше слађи од најскупљих јела, вода му бејаше слађа од вина, а колиба пријатнија од каквог дворца. У овом вилинском дворцу он није био срећан. Желео је, да се час пре може вратити својој жени и деци.

Кад подиже главу имао је шта и видети. Он се пробудио. На њему је опет било његово — старо извештало одело радничко. Фењер му стајаше на земљи а срушено комађе угљена одсјајкиваше мрачном светлошћу.

Радник устаде, прекрсти се и помоли Богу, па, узев пијук у руке, певајући настави рад....

Рад је највеће задовољство. Буди задовољан оним што имаш!

НЕЗВАНИ ГОСТИ

ЋУСАЛА ЈЕ — КУСАЛА
 ЊАША МАЛА СЕКА,
 ЋУСАЛА ЈЕ КАШИКОМ
 ИЗ ЧИНИЈЕ МЛЕКА.

Ал' од једном од некуд —
 Не знам с које стране —
 Дошле су јој у госте
 Цице и незване!

Па ето их како се
 Наклопиле слепо..
 Једу и без питања,
 А то није лепо!

А сека је некако
 Њавурила лице,
 Ћ'о да мисли казати:
 „Безобразне цице!“...
 браца—Брана.

ПОПРАВЉЕНИ УБИЦА

Вањуша, син парохиског цркве-
 њака, био је страشان неваљалац. Цео
 би дан проводио на улици с мали-
 шанима, ваљао се с њима у блату

и прљао своје празнично одело. Кад
 би прошао мимо њих какав честит
 човек, Вањуша би му плазио језик,
 трчао за њим, и из све снаге дерао
 се: „пијаница, наказа, развратник, бу-

дала, шарабатало, безбожник!“ — бацајући се на њ' блатом. Једаред, један озбиљан човек, кога је он испрљао, расрди се, и, ухватив га за чуперке, јако га изудара штапом. Вањуша у сузама побеже на жалбу своме оцу. Стари црквењак рече му: „несретниче; нека

Бог да здравља ономе, који не пропусти да те поучи.“

Вањуша остаде врло невесео, и размисливши се после о свом греху, поправи се.

ПРЕВЕО

Д. Л. Н.

САВЕТ

Чуј ме, дете мило,
Миловање моје!
Чувај младу снагу,
Чувај здравље своје.
Опери се увек,
То је радост права,
У чистоме телу
И душа је здрава.

Чистоћа је тела
Половина здравља,
Она тело снажи,
А дух опоравља.
Рђа челик једе,
Нечистоћа људе;
Који нечист иде,
Зло ће да му буде.

И сиромах клети
Боље ти је бити,
Него у болести
Горке сузе лити.
Здрав је човек срећан,
Здрав је човек снажан,
И у послу сваком
Храбар и одважан.

Чуј ме, дете мило,
Миловање моје,
Чувај младу снагу
Чувај здравље своје!

Млађинац

ПАСТИРЧЕ

Прича се, како је у некој лепој дољи, окруженој високим брдима и густом шумом, чувало младо пастирче, своје лепо стадо. Пастирче је весело певало, час би опет извијало лепе гласове на тананој фрулици. Дан је био ведар... прекрасан; предео заносан — као рај! Па како не би у таком куту пастирче весело било !....

Туда је баш случајно цар ловио; опази веселога дечка, позове га себи и запита :

— Зашто си ти тако весео и радостан? Пастирче није знало да је то цар и слободно одговори:

— Што не бих био весео, кад сам са свим задовољан; та ни цар не живи боље од мене!..

— Е, а како то? — рећи ће цар — радо бих знао, шта све имаш?..

Дечко на то одговори :

— Имам ово лепо сунце, оно ме исто тако топло греје, као и мога цара; брда и планине и мени су тако исто красни као и њему. Моје здраве руке не бих дао ни за које благо; моје добре очи не би могао ни сам цар исплатити. Ја не желим више, него што ми треба, а тога увек имам. Добро једем, људски се носим, а новаца заслужим толико колико ми треба. Е, па како не бих био весео?.. Та и цар нема више!..

Добри цар се насмеје, допало му се, па за тим рече дечку :

— Тако је, синко, као што велиш. Ко је собом задовољан, он је најсрећнији. Буди увек тако задовољан и весео, као што си сада!..“

Ето тако вели народна приповетка.

БАСНЕ

1. Паметнији попушта

Два коњаника сретну се једном на једној узаној путањи, где никако нису могли проћи један поред другог. Један је од њих требао да се врати натраг, те да онај други може проћи.

Али они су се обојица заинатили, па нису хтели. Дошло је до велике свађе и грдње. На послетку рећи ће један од њих: „Одступи, или ћу сад учинити што сам наумио“! Онај други поплаши се од ове претње, и врати се натраг, те да онај може проћи.

Кад је ово урадио, он упита оног првог шта је био наумио да учини, да се он није склонио.

„Па склонио бих се ја, јер паметнији увек попушта“, одговори овај други, и онда се растадоше пријатељски.

2. Вук и лав

Дође вук код лава, као цара животињског, и стане га молити, да га

постави за овчара, кад остари. Лав му одговори: „за вука се чује свашта, за то ти ја сам то не могу допустити, већ ћу сазвати скупштину зверова, па како она каже онако ће ти и бити“.

Лав сазове скупштину. Ту дођу сви зверови, и реше: „да се вук може кад остари, поставити овцама за овчара.“ Штета само што нису питали ни једну овцу за вука. Њих и заборавили да зову!

НАРОДНЕ ЗАГОНЕТКЕ

1. Лисо прасе по брегу пасе.
2. Дванаест брата једну капу носе и једне опанке цепају.
3. Једна коза, а сто легала.
4. Суни, гурни, тамо амо, таке туке па у руке.

5. Шта до век пасе, а никад се не напасе.
6. Која коса траву коси, А ту траву стоки не доноси?
7. Не садиш га, а косиш га.
8. Змија иде, кости јој виде.

ПИТАЊА ЗА ОДРАСЛИЈЕ

1. Пошли на рад човек и жена, мати и син, шурак и зет, и понели хлеб и пђ, па им о ручку дошло сваком по пола хлеба. Колико их је било свега?

2. Муж и жена, брат и сестра, зет и шурак поделише шест јабука. Сваком од њих дођоше по две. Колико их је било?

АРИТМОГРИФ

1 2 3 4 5 6 7 8

Варош у Србији.

5 6 7

Име прве жене.

1 2 3 4 1 7

Једно воће.

2 7 1

Животиња која живи у води.

8 7 2

Највећи назив владаочев.

1 3 8 7

Животиња, коју деца воле

4 5 6 7

Тица, која лепо пева.

ЦЕНА ЈЕ ЛИСТУ ЗА СРБИЈУ НА ГОДИНУ 4 ДИНАРА; НА ПОЛА ГОДИНЕ 2 ДИНАРА; ЗА ЗЕМЉЕ ВАН СРБИЈЕ 6 ДИНАРА, ИЛИ 3 ФОРИНТЕ У АУСТР. НОВЦИМА. НЕПЛАЋЕНА ПИСМА НЕ ПРИМАЈУ СЕ. РУКОПИСИ НЕ ВРАЋАЈУ СЕ.